

இயேசு தமது எதிரிகளுக்கு அளித்த பதில்கள்

[22:15-46]

இயேசுவை அவமதிக்கும் பொருட்டு அவருடைய எதிரிகளின் அநேக முரண்பாடுகளை இந்த அதிகாரம் சம்பந்தப்படுத்திக் காட்டுகிறது. இந்த எதிரிகள் பரிசேயர்களையும் ஏரோதியர்களையும் உட்படுத்தியது (22:15-22), அதோடு சதுசேயர்களையும் (22:23-33), மற்றும் பரிசேய நியாயசாஸ்திரிகளையும் கொண்டது (22:34-40). “கிறிஸ்துவைக் குறித்து” பரிசேயர்களிடம் கேள்விகேட்டு அவர்களின் வாயை அவர் அடக்குகிறார் (22:41-46).

வரிசெலுத்துவதைக் குறித்த கேள்வி (22:15-22)

¹⁵ அப்பொழுது, பரிசேயர் போய், பேச்சிலே அவரை அகப்படுத்தும்படியோசனை பண்ணி,

¹⁶ தங்கள் சீஷரையும் ஏரோதியரையும் அவரிடத்தில் அனுப்பினார்கள்; அவர்கள் வந்து, போதகரே, நீர் சத்தியமுள்ளவரென்றும், தேவனுடைய மார்க்கத்தைச் சத்தியமாய் போதிக்கிறவரென்றும், நீர் முகத்தாட்சணியம் இல்லாதவராகையால் எவனைக் குறித்தும் உமக்குக் கவலையில்லையென்றும் அறிந்திருக்கிறோம்.

¹⁷ ஆதலால், உமக்கு எப்படித் தோன்றுகிறது? இராயனுக்கு வரிகொடுக்கிறது நியாயமோ, அல்லவோ? அதை எங்களுக்குச் சொல்லும் என்று கேட்டார்கள்.

¹⁸ இயேசு அவர்கள் தூர்க்குணத்தை அறிந்து, மாயக்காரரே, நீங்கள் என்னை ஏன் சோதிக்கிறீர்கள்?

¹⁹ வரிச்சகாசை, எனக்குக் காண்பியுங்கள் என்றார்; அவர்கள் ஒரு பணத்தை அவரிடத்தில் கொண்டு வந்தார்கள்.

²⁰ அப்பொழுது அவர், இந்தக் சுருபமும் மேலெழுத்தும் யாருடையது என்று கேட்டார்.

²¹ இராயனுடையது என்றார்கள். அதற்கு அவர், அப்படியானால், இராயனுடையதை இராயனுக்கும், தேவனுடையதை தேவனுக்கும் செலுத்துங்கள் என்றார்.

²² அவர்கள் அதைக் கேட்டு ஆச்சரியப்பட்டு அவரை விட்டுப் போய்விட்டார்கள்.

வசனம் 15. இயேசுவின் எதிரிகளிலேயே மிக அதிகமாய் எதிர்ப்புத்

தெரிவித்தவர்கள் பரிசேயர்கள்தான் (3:7; 15:1ன் விளக்கவுரையைக் காண்க). அவரோடு அவர்கள் வாதாடியவைகளெல்லாம் மார்க்க சம்பந்தப் பட்டவைகளாகவே இருந்தன (9:11, 34; 12:2, 24, 38; 15:1, 2; 16:1; 19:3). இயேசு தமது உவமைகளில் தம்மைக் குறித்தே பேசினார் என்று அறிந்து, அவர்கள் இடறலடைந்திருந்த நேரம் இது (21:45). ஜனங்களினிமித்தம் பயந்ததினால் அவர்கள் அவரை வெளியரங்கமாக பிடிக்க முடியாமல் (21:46), அவரிடமிருந்து விலகிப்போய் பேச்சிலே அவரைப் அகப்படுத்தும்படி யோசனை பண்ணினார்கள்.

வசனம் 16. பரிசேயர்கள் இயேசுவை நேரடியாக எதிர் கொள்ளக் கூடாமல், தங்களுடைய சீஷர்களை அவரிடத்தில் அனுப்பினார்கள். பவுல் ஒரு பரிசேயனாகிய கமாலியேலின் பாதத்தருகே அமர்ந்து நியாயப்பிரமாணத்தைக் கற்றுக் கொண்டது போல (நடபடிகள் 5:34; 22:3), அந்த சீஷர்கள் இந்த பரிசேயரின் பாதுகாப்பில் பயின்ற மாணவர்கள். பிற்பாடு அந்த சீஷர்கள் மற்றும் சதுசேயருடைய வாய்களை அடைந்தபின்பு, பரிசேயர்கள் அவரை முகமுகமாய் எதிர்கொள்ள முடிவு செய்தனர் (22:34).

பரிசேயரின் சீஷர்கள் அவரை ஏரோதியர்களுடன் எதிர்கொண்டனர். பரிசேயர்களும் ஏரோதியர்களும் இயல்பிலே ஒருவருக்கொருவர் எதிரிகளாயிருந்தவர்கள், இருந்தும் பின்னதானவர்கள் (ஏரோதியர்கள்) ஏரோதுகளின் நம்பிக்கைக்குரிய ஆதரவாளர்களாக இருந்தார்கள்.¹ இருப்பினும், அவர்களின் பொதுவான எதிரியாகக் கருதப்பட்ட இயேசுவுடன் சண்டையிட - ஒன்று சேர்ந்து கொண்டார்கள்.² மத்திய கிழக்குத் தேசங்களில் பேசப்படும் ஒரு பழமொழி இதற்கு பொருத்தமாயிருக்கிறது: “என்னுடைய எதிரிக்கு எதிரி என்னுடைய நண்பன்.”

ஏரோதியர் என்பவர்கள் ஒரு மார்க்கப் பிரிவினர் அல்ல, அவர்கள் ஒரு அரசியல் அமைப்பினராகக் கூட இல்லாதிருந்திருக்கலாம். அந்த நேரத்தில் ரோம அரசால் நியமிக்கப்பட்ட ஏரோது அந்திப்பா கலிலேயாவையும் பெரேயாவையும் ஆளுகை செய்து கொண்டிருந்தான், அவர்கள் அவனை ஆதரித்தார்கள். தங்கள் மதத்தின் மீது வெறிகொண்டிருந்த செலோத்தே என்னப்பட்டார்கள் ஏரோதியர்களை நேரடியாக எதிர்த்தனர். இவர்கள் அரசியல் வாதிகளாகவும், பெரும்பாலும் ராணுவ செயல்களில் ஈடுபடுவோராயும், இருந்தனர். இந்த தேசிய தீவிரவாதிகளான யூதர்கள் வாக்குத்தத்தேசத்தை ரோமர்கள் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டு இருப்பதை வெறுத்தார்கள். இயேசுவின் சீஷர்களில் ஒருவனான சீமோன், இந்தப் பிரிவைச் சேர்ந்தவன் (லூக்கா 6:15).

பொய்யால் புகழ்வது கிரேக்க - ரோமானிய உலகில் எதிரானதாகக் கருதப்பட்டது.³ ஆகிலும், இயேசுவைப்பிடிக்க பரிசேயர்களின் சீஷர்களுக்கும் ஏரோதியர்களுக்கும் அது ஒரு தடையாக இருக்க வில்லை. போதகரே என்று அவரைக் குறிப்பிட்ட பிறகு, அவர் சத்தியமுள்ளவர் என்று தங்களுடைய நம்பிக்கையை வெளியிட்டார்கள் - அதாவது, ஒரு நேர்மையான மனுஷன் (NJB) அல்லது “உண்மையுள்ள ஒருவர்” (NIV) என்றனர். இயேசு தேவனுடைய மார்க்கத்தை சத்தியமாய் போதிக்கிறவர் என்றனர். தங்களுடைய போலியான முகஸ்துதியை இயேசு எவனுக்கும் முகதாட்சணியம் பாராதவர் என்றனர்; எவனைக் குறித்தும் கவலையில்லாதவர் என்று சொல்லி

முடித்தனர். கிரேக்க வசனப்பகுதியில் நேரடிப் பொருளில், “மனுஷனுடைய முகத்தை நீர் பார்ப்பதில்லை” என்று சொல்லுகிறது.

இயேசுவின் எதிரிகள் இந்த வசனப்பகுதியில் சொன்ன யாவுமே மெய்தான். அவர்கள் சொன்னவைகளை உண்மையில் அவர்கள் விசுவாசிக்க வில்லை விசுவாசித்திருந்தால் அவர்கள் அவரைப் பின்பற்றியிருப்பார்கள். மாறாக, இந்தக் கருத்துக்களை அவர்கள் அவரை சிக்கவைக்க மட்டுமே தெரிவித்தனர்.

வசனம் 17. அடுத்து, இராயனுக்கு வரி கொடுக்கிறது நியாயமோ, அல்லவோ என்று இயேசுவைக் கேட்டார்கள். “நியாயமோ” என்பது “சரியா” (NIV) அல்லது “அனுமதிக்கப் பட்டதா” (NJB) என்றும் மொழிபெயர்க்கப்படலாம். இந்த செயல் நியாயப்பிரமாணத்தின்படி அனுமதிக்கப்பட்டதுதானா இல்லையா என்று அவர்கள் கேட்டார்கள். யூதர்களின் புதிய ஏற்பாட்டில் JNT “பஞ்சாகமம் Torah ரோம இராயனுக்கு வரிசெலுத்துவதை அனுமதிக்கிறதா இல்லையா?” என்று கேட்கிறது.

இயேசு இதற்கு எப்படி பதில் சொன்னாலும் அது பிரச்சனையைக் கொடுக்கிற ஒரு கேள்வி. அவர் “நியாயமல்ல” என்று சொல்வாரானால் ஏரோதியர்கள் ரோம அதிகாரிகளிடத்தில் புகார் செய்து, நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்து விட்டார் என்று அவரை மரணத்துக்குள்ளாக்கலாம் (காண்க லூக்கா 23:2). “நியாயம் தான்” என்று சொன்னால், பரிசேயர்கள் அவரை யூதரிடம் வெளிப்படையாக பழிசுமத்துவார்கள். அவர்களில் அநேகரும் மிகவும் கோபமடைவார்கள்.

ஏனெனில் தங்கள் (kēnsos) தேசத்தை ரோமர்கள் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டுள்ளனர் என்பதால் பகைமை உணர்வோடு இருந்தார்கள். இராயனுக்கு செலுத்தும் வரி என்பது பதினான்கு வயதிலிருந்து அறுபத்தி - ஐந்து வரையிலான ஆண் மக்கள் ஒவ்வொருவரும் வருஷத்திற்கு ஒருமுறை இராயனுடைய ஆதிக்கத்தில் இருந்த பிரதேசங்களிலிருந்து செலுத்த வேண்டியது. இதனால் தான் அவ்வப்பொழுது குடி மதிப்பு எழுதும்படி ரோம அரசு கேட்டுக் கொண்டிருந்தது (லூக்கா 2:1-4ஐக் காண்க). ரோம அரசு யூதர்கள் மேல் விதித்த வரிகளிலேயே இராயனுக்கு கொடுக்கிற வரியைப் போல கோபத்தை ஏற்படுத்துவது வேறெதுவும் இருக்கவில்லை. அந்த வரி விதிப்பின் மூலம் பலஸ்தீனாவை ஆளுகைசெய்ய ரோமர்களுக்கு அதிகாரம் இருப்பதாக வலியுறுத்தியது. தேவனே இஸ்ரவேலருக்கு இராஜாவாக இருந்தபடியால் இந்த வரியை பரிசேயர்கள் எதிர்த்தார்கள், அந்தியன் ஒருவன் அவர்களை ஆளுகை செய்ய அனுமதிக்கக் கூடாது என்று அவர் (தேவன்) சொல்லியிருந்தார் (உபாகமம் 17:14, 15). ஜேக் P. லூயிஸ், “மோசேயின் பிரமாணத்தின்படி இராயனுக்கு வரி செலுத்துவதா வேண்டாமா என்ற கேள்வி ஏரோதுவின் எழுச்சி காலத்திலிருந்து யூத அமைப்பின் அழிவு வரை பற்றி எளிகிற ஒரு பிரச்சனையாக இருந்து வந்துள்ளது, இப்பிரச்சனை கி.பி. 132-135 வரையிலான புரட்சி போராட்டக்காலத்தில் வழக்கறிஞர்களின் பார் கோக்பாவில் கூட ஏவப்பட்டது,”⁴ என்று எழுதினார். கி.பி. 6ல், இயேசு சிறு பின்னையாக இருந்தபோது, கலிலேயனாகிய யூதா இந்த வரிவிதிப்பினிமித்தம் புரட்சி பண்ணினான் (நடப்படிகள் 5:37).⁵

வசனம் 18. இந்த மனுஷர்களின் இருதயங்களை இயேசு அறிந்திருந்தார் (யோவான் 2:24, 25) மேலும் அவர்களின் கேள்வியின் பின்னணியையும் அவர்

தெரிந்திருந்தார். அவர்கள் அவரை பாரீட்சிக்கிறார்கள் அல்லது “சோதிக்கிறார்கள்” என்பதையும் அறிந்தே இருந்தார் (4:1; 16:1 ஆகியவற்றின் விளக்கவுரையைக் காண்க). ஒரு எளிய பதிவைப் கொடுப்பதற்குப் பதிலாக, அவர்களின் நம்பிக்கையும் அதுவாக இருந்த வேளையில், அவர்களை மாயக்காரர்களாக நேரிடையாகவே சாடினார் (காண்க 6:2, 5ன் விளக்கவுரை). இயேசுவிடத்தில் தந்திரங்கள் பலிக்காது. அவர்களுடைய ஏமாற்று கேள்விகளைக் குறித்து அவர் அறிந்தே இருந்தார் என்பதை அவர்கள் அறியும்படி செய்தார். அவர்களுடைய கேள்வி சத்தியத்தை அறிந்து கொள்ளத்தக்க கேள்வியல்ல மாறாக அவரை அகப்படுத்தும்படியான கேள்வி என்பதையும் அவர் அறிந்திருந்தார்.

வசனம் 19. இயேசு மறுமொழியாக, வரிக்காசை எனக்குக் காண்பியுங்கள் என்றார். “காசு” (nomisma) என்ற வார்த்தை கிரேக்க மொழியில் (நோமிஸ்மா) பொதுப் பயன்பாட்டுக்கு வெளியிடப்பட்ட பணத்தைக் குறிக்கும். அந்த நேரத்தில் இஸ்ரவேலில் பலதரப்பட்ட காசுகள் பயன்படுத்தப்பட்ட நிலையில், இந்த வரிக்காசு என்பது ரோமர்களின் வெள்ளிக்காசாக மட்டுமே செலுத்தப்பட முடியும். பரிசேயர்களின் சீஷரும், ஏரோதியர்களும் அந்த வெள்ளிக்காசுகளில் ஒன்றைக் காட்ட பிரச்சனை இருக்கவில்லை. வெள்ளிக்காசு என்பது ஒரு நாணய கூலியாக இருந்ததால், அது பொதுவாக வழங்கப்பட்டதாக இருந்தது (20:2).

வசனம் 20. இயேசு அந்த வெள்ளிக்காசை எடுத்து, மேலே தூக்கிப் பிடித்து கேட்டார், இந்த சுருபமும் மேலெழுத்தும் யாருடையது? இயேசு கையில் பிடித்திருந்த காசில் இருந்த சுருபம் அகஸ்துராயனுடையதா (கி.மு. 31-கி.பி. 14) அல்லது திபேரியுராயனுடையதா (கி.பி. 14-37) என்பது தெரியவில்லை. முதல் “இராயன்” காயு ஜூலியஸ் இராயன். “ஜூலியஸ்” என்பது குடும்பப் பெயர், “இராயன்” என்பது இடுபெயர். வரிசைப்படி அந்தப்பெயர் (1) வைக்கப்பட்ட பெயர், (2) குடும்பப் பெயர், (3) மற்றும் இடுபெயர்.⁶ “இராயன்” என்பது, ஜூலியஸ் இராயனின் உண்மையில் இடுபெயர், பின்னர் ரோம சக்கரவர்த்திகளுக்கு அது பட்டப் பெயராயிற்று. அகஸ்து இராயன் (லூக்கா 2:1), திபேரியு இராயன் (லூக்கா 3:1), கிலவுதியு இராயன் (நடபடிகள் 17:7; 18:2), நீரோ இராயன் (நடபடிகள் 25:8-12; பிலிப்பியர் 4:22). அகஸ்துராயன் இயேசு பிறந்தபோது ஆண்டுகொண்டிருந்த சக்கரவர்த்தி, எனவே பழைய வெள்ளிக்காசுகளில் அவனுடைய சுருபம் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது. திபேரியு இராயன் இயேசுவின் ஊழியக்காலத்தில் சக்கரவர்த்தியாக இருந்தான், எனவே அந்த வேளையில் புழக்கத்தில் இருந்த வெள்ளிக்காசு அவனுடைய சுருபத்தை கொண்டிருந்திருக்க வேண்டும்.

திபேரியுவின் பகுதியில் இருந்த அந்த ஒரு வெள்ளிக்காசு மேற்குறித்த வசனப்பகுதிக்கு மிகவும் பொருத்தமானதாயிருந்தது, ஏனெனில் அவன்தான் அந்த நேரத்தில் யூதர்களுக்கு வரி விதித்தவன். எவரெட் ஃபார்குஸன் என்பவர் இந்த வெள்ளிக்காசுகளில் ஒன்றைச் சுட்டிக் காட்டி, தலையில் கிரீடத்துடன் காணும் சக்கரவர்த்தி நாணயத்தின் முன்பக்கத்தை அலங்கரிக்கிற உருவத்தையும் மேலேழுத்தில் “அகஸ்து திபேரியு இராயன், தெய்வீக அகஸ்து இராயனின் குமாரன்” என்று பொறிக்கப்பட்டிருந்தது என்று குறிப்பிட்டார். நாணயத்தின் பின்பக்கத்தில் ஒரு பெண்மணி அமர்ந்திருப்பதைப் போலவும், வழக்கமாக அவளை லிவியா, திபேரியுவின் தாயார், பேக்ஸ் அல்லது ரோமாவை

அவள் அடையாளப்படுத்துகிறாள். அதின் மேலெழுத்து “பிரதான ஆசாரியன்” என்று எழுதப்பட்டிருந்தது.⁷

வசனம் 21. ஜனங்கள் சரியாக சுருபத்தையும் மேலெழுத்தையும் இராயனுடையது என்று அடையாளப்படுத்தின போது, இயேசு மறுமொழியாக, அப்படியானால் இராயனுடையதை இராயனுக்குச் செலுத்துங்கள் என்றார். இயேசு அவர்களுடன் விவாதித்து, காசு இராயனால் கொடுக்கப்பட்டதாலும் அவனுடைய சுருபமும் பெயரும் பொறிக்கப்பட்டிருப்பதால், நியாயப்படி அது அவனுக்கே திரும்பிக் கொடுக்கப்படவேண்டும் என்றார். “செலுத்துங்கள்” (apodidōmi) என்பது கடமைப்படி கொடுத்தல்.⁸ சாதாரணமாகக் “கொடுத்தலிலிருந்து” (didōmi) வசனம் 17 சொல்லுகிறபடி வித்தியாசமானது. வியோன் மோரீஸ் கேட்டுக் கொண்டபடி, கேள்வியெழுப்பிய இவர்கள் இராயனுடைய காசை பயன்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள் என்ற உண்மையே இராயனுக்கு வரிசெலுத்த அவர்கள் கடமைப்பட்டிருந்தார்கள் என்று ஒப்புக் கொண்டதைக் காட்டுகிறது.⁹ இந்த செய்தி விசேஷமாக பரிசேயருக்கு மிகவும் பொருத்தமாதாயிருந்தது, அவர்கள்தான் வரிசெலுத்தவே கூடாது என்று விரும்பியவர்கள்.¹⁰

தேவனுக்குரியதை தேவனுக்குச் செலுத்துங்கள் என்று இயேசு சொன்னார். விக்கிரக வணக்கப்பட்டியான இராயனுடைய காரியம் பொறிக்கப்பட்ட அந்தக் காசை அவர் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை; தேவன் மட்டுமே தெய்வீக கனத்திற்கும் தொழுகைக்கும் உரியவர் (4:10; காண்க தானியேல் 4:28:37; நடபடிகள் 12:20-23). தேவன் நித்தியத்துக்கும் இப்பிரபஞ்சம் முழுவதையும் ஆளுகிறார், ஆனால் சக்கரவர்த்திகளோ மனித அதிகாரிகளும், ரோம வல்லரசில் வீற்றிருந்து சில ஆண்டுகள் மட்டுமே ஆளுகிறவர்களுமாயிருந்தார்கள். இயேசு ஒரு அரசுக்கு இடமுண்டு என்பதையும், அந்த அரசு வரி விதிப்பின் மூலமே ஆளுகையை சரியாக நடப்பிக்க முடியும் என்பதையும் குறிப்பிட்டுக் காட்டினார், கூடவே அவர் ஒவ்வொரு மனுஷனும் தேவனுக்குக் கடனாளிகள் என்பதையும் குறிப்பிட்டார். மனித வர்க்கம் தேவனுடைய சாயலைக் கொண்டிருப்பதால் (ஆதியாகமம் 1:27; 5:1), அவர்கள் தங்களுடைய முழு ஜீவியத்தையும் அவருக்கு அர்ப்பணிக்க வேண்டியவர்கள் (ரோமர் 12: 1, 2). இந்த செய்தியை விசேஷமாக சமய சார்பற்ற ஏரோதியர்கள் கேட்க வேண்டும்.

வசனம் 22. இயேசு அவர்களுக்கு அளித்த பதிலால் அவர்கள் அவரைக் குறித்து ஆச்சரியப்பட்டார்கள். ரோம அதிகாரிகளோ யூதமதத்தைச் சார்ந்த பெரும்பான்மையாரோ மன கிளர்ச்சி உண்டாக்கப்பட்டு பகைமை வளராதபடிக்கு பக்குவமாக உண்மையை எடுத்துச் சொன்னார்கள். ஜனங்களுக்கு முன்பாக மேலும் தங்களை தாழ்த்துகிற அளவுக்கு எதிர்ப்பைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் பரிசேயரின் சீஷர்களும் ஏரோதியர்களும் முன்னதாக அங்கிருந்து போய் விட ஞானமாய் முடிவு செய்தனர்.

உயிர்த்தெழுதலைக் குறித்த கேள்வி (22:23-33)

²³ உயிர்த்தெழுதல் இல்லை என்று சாதிக்கிற சதுசேயர் அன்றைய தினம் அவரிடத்தில் வந்து

²⁴ போதகரே, ஒருவன் சந்தானமில்லாமல் இறந்து போனால், அவனுடைய

சகோதரன் அவன் மனைவியை விவாகம் பண்ணி, தன் சகோதரனுக்குச் சந்தானம் உண்டாக்க வேண்டும் என்று மோசே சொன்னாரே.

²⁵எங்களுக்குள்ளே சகோதரர் ஏழுபேர் இருந்தார்கள்; மூத்தவன் விவாகம் பண்ணி, மரித்து, சந்தானமில்லாததினால் தன் மனைவியை தன் சகோதரனுக்கு விட்டுவிட்டுப் போனான்.

²⁶அப்படியே இரண்டாம் மூன்றாம் சகோதரன் முதல் ஏழாம் சகோதரன் வரைக்கும் செய்தார்கள்

²⁷எல்லாருக்கும் பின்பு அந்த ஸ்திரீயும் இறந்து போனாள்.

²⁸ஆகையால், உயிர்த்தெழுதலில் அவ்வேழுபேரில் எவனுக்கு அவன் மனைவியாயிருப்பான்? அவர்கள் எல்லாரும் அவளை விவாகம் பண்ணியிருந்தார்களே என்று கேட்டார்கள்.

²⁹இயேசு அவர்களுக்கு பிரதியுத்தரமாக: நீங்கள் வேத வாக்கியங்களையும், தேவனுடைய வல்லமையையும் அறியாமல் தப்பான எண்ணங்கொள்ளுகிறீர்கள்.

³⁰உயிர்த்தெழுதலில் கொள்வனையும் கொடுப்பனையும் இல்லை; அவர்கள் பரலோகத்திலே தேவதூதர்களைப் போல் இருப்பார்கள்;

³¹மேலும் மரித்தோர் உயிர்த்தெழுதலைப் பற்றி, நான் ஆபிரகாமின் தேவனும் ஈசாக்கின் தேவனும், யாக்கோபின் தேவனுமாயிருக்கிறேன் என்று தேவனால் உங்களுக்கு உரைக்கப்பட்டிருக்கிறதை நீங்கள் வாசிக்கவில்லையா?

³²தேவன் மரித்தோருக்கு தேவனாயிராமல், ஜீவனுள்ளோருக்கு தேவனாயிருக்கிறார் என்றார்.

³³ஜனங்கள் இதைக் கேட்டு, அவருடைய போதகத்தைக் குறித்து ஆச்சரியப்பட்டார்கள்.

வசனம் 23. அன்றைய தினம் என்பது இதற்கு முன்பு இடம் பெற்ற முரண்பாட்டோடு தொடர்புபடுத்திய வரலாற்றைக் குறித்துப் பேசுகிறது. அநேகமாக, இயேசுவின் அதிகாரம் குறித்த கேள்வி (21:23-27), அவருடைய உவமைகள் (21:28-22:14), மற்றும் இந்த முரண்பாடுகள் (22:15-46) ஆகிய அனைத்தும் பாடுகளின் வாரத்தின் (உணர்ச்சிகர வாரத்தின்) செவ்வாய்க்கிழமை நடந்திருக்கக் கூடும்.

இந்த முறை யூதர்களில் உயர்குடி மக்களெனக் கருதப்பட்ட, சதுசேயர்களால் இயேசு அணுகப்பட்டார் (3:7; 16:1ன் விளக்கவுரையைக் காண்க). இந்த சிறிய, அதிகாரமிக்க, கூட்டம் எருசலேமிலிருந்து தங்கள் செல்வாக்கைக் காட்ட முயற்சித்தது. சமாரியர்களைப் போலவே, அவர்கள் மோசேயின் ஐந்து புத்தகங்களை மட்டுமே - பஞ்சாகமத்தை மட்டும் - தேவனால் ஏவப்பட்ட வார்த்தையாக ஏற்றுக் கொண்டிருந்தனர்.¹¹ பழைய ஏற்பாட்டின் மற்ற புத்தகங்களின் அதிகாரத்தையும் பரிசேயர்களின் வாய்மொழிப்பாரம்பரியங்களையும் அவர்கள் புறந்தள்ளினர்.

பரிசேய கொள்ளைக்கு முரணாக, சதுசேயர்கள் ஆத்துமாவின் அழியாத தன்மையையோ, மரணத்துக்குப் பின்வரும் வாழ்வையோ, ஆக்கினைத்தீர்ப்பு மற்றும் அளிக்கப்படும் பிரதிபலன்களையோ, அல்லது மரித்தோரின் உயிர்த்தெழுதலையோ, அவர்கள் விசுவாசிக்கவில்லை (நடபடிகள் 23:8).¹²

நியாயப்பிரமாணத்தில் மோசே உயிர்த்தெழுதலைக் குறித்து எதுவும் விளக்கிச் சொல்லாமையால், முழுக்கருத்தையுமே அவர்கள் புறந்தள்ளினார்கள். பின்னதான ரபீமார்களின் இலக்கியங்களில் இந்தப் பிரச்சனையால் உருவாகும் பதட்டத்தைக் குறித்து விளக்கப்படுத்தப்படுகிறது. மிஸ்ஹானாவின் படி, உயிர்த்தெழுதலை மறுப்பவர்கள் தோராவிலிருந்து வந்தவர்கள் - அதிலே சதுசேயர்களும் உள்ளடக்கம் - இவர்களுக்கு வருகின்ற உலகில் எவ்வித பங்குமில்லை.¹³

இயேசுவின் ஊழியக்காலத்தில் பரிசேயர்களே பிரதான எதிர்ப்பாளர்களாக இருந்தார்கள், ஆதி சபையின் காலத்தில் சதுசேயர்களே பிரதான விரோதிகளாய் மாறினார்கள். அப்போஸ்தலர்கள் “இயேசுவை முன்னிட்டு மரித்தோரின் உயிர்த்தெழுதலைக் குறித்து பிரசங்கித்தபடியால்” இதுதான் (எதிர்ப்பு) ஏற்பட்டது (நடபடிகள் 4:1, 2). இயேசுவின் நாட்களில் முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்த இந்தக் கூட்டம். கி.பி. 70ல் எருசலேம் பட்டணம் அழிவுண்டதைத் தொடர்ந்து, காணமல் போய் விட்டது.

வசனம் 24. பரிசேயர்களின் சீஷர்கள் மற்றும் ஏரோதியர்களைப் போலவே (22:15), இயேசுவை பேச்சிலே அகப்படுத்தும்படி சதுசேயர்கள் அவரை அணுகினார்கள் (காண்க 16:1). அவரை போதகரே என்றழைத்து, நியாயப்பிரமாணத்திலிருந்து மேற்கோள் காட்டி (அதை ஏற்றுக் கொண்டிருந்தனர்): **ஒருவன் சந்தானம் இல்லாமல் இறந்து போனால், அவனுடைய சகோதரன் அவனுடைய மனைவியை விவாகம் பண்ணி, தன் சகோதரனுக்கு சந்தானம் உண்டாக்க வேண்டும் என்று மோசே சொன்னாரே என்றார்கள்.** உபாகமம் 25:5, 6ன் பொழிப்புரை இது, பொதுவாக இது சகோதரனின் விதவை மனைவியை மறுமணம் புரிதலைக் குறித்துப் பேசுகிறது. இந்தப் பதம் இலத்தீன் வார்த்தையான *லெவிர்*, என்பதிலிருந்து வருகிறது, இதன் பொருள் “ஒரே குடும்பத்தில் மணம் முடித்த சகோதரன்” என்று பொருள். சகோதரனின் விதவை மனைவியை மணம் முடித்தல் பிரமாணத்தின்படி, ஒருவன் குழந்தைகள் இல்லாமல் இறந்து போனால், அவனுடைய விதவையை அவனுடைய சகோதரன் மனைவியாக ஏற்றுக் கொண்டு இறந்து போனவனின் பெயரால் குழந்தைகளை உருவாக்க வேண்டும்.

பூர்வகாலத்து சமுதாயங்களில் அநேகம் பேர் இந்த சகோதரனின் விதவையை மறுமணம் செய்கிற வழக்கத்தைக் கைக் கொண்டிருந்தனர். இறந்து போன சகோதரனின் பெயரை நிலை நிறுத்தவும் அவனுக்கு சந்ததியை உருவாக்கி அவனுடைய ஆஸ்திகளை பாதுகாக்கவும் செய்வதே அதன் நோக்கம். நியாயப்பிரமாணத்தைக் கொடுப்பதற்கு பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே, முற்பிதாக்களின் நாட்களில் சகோதரனின் விதவை மனைவியை மணம் புரிதல் முறை இருந்து வந்துள்ளது. இந்த வழக்கத்தின் வினயமான எதிர்பார்ப்பு யூதாவின் குமாரனாகிய ஓனான் தனது இறந்துபோன சகோதரனுக்கு பிள்ளைகளை உருவாக்க மறுத்ததினால் கொல்லப்பட்டான் என்கிற உண்மையிலிருந்து காணுகிறது (ஆதியாகமம் 38:8-10). சகோதரனின் விதவையை மணமுடித்தல் பிரமாணம் மோசேயின் மூலம் செயலாக்கப்பட்டபோது அது மிகவும் வினையமாக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது; அதைமீறுகிற எந்த செயலும் குற்றமாகக் கருதப்பட்டது (உபாகமம் 25:7-10).

வசனங்கள் 25-27. சகோதரனின் விதவை மனைவியை மணம் முடித்தல்

பிரமாணத்தை சுட்டிக்காட்டிய பின், சதுசேயர்கள் ஏழு சகோதரர்களை குறித்த ஒரு காட்சியை அறிமுகப்படுத்துகின்றனர். குடும்பத்தின் மூத்த மகன் மணம் முடிந்து எவ்விதக் குழந்தை பாக்கியமும் இல்லாமல் இறந்து போனான். சகோதரனின் விதவையை மணமுடிக்கும் பிரமாணத்தின் படி, தனக்கு அடுத்த சகோதரனுக்கு மனைவியாகத் தக்கதாக தன் விதவையை விட்டுச் சென்றான். இப்படியாக மணமுடிக்கும் வரை அந்த முறைமை பின்பற்றப் பட்டது, கடைசியாக, அவளும் இறந்தாள்.

இந்த விஷயம் இயேசுவுக்கு முன்பாக ஏதோ உண்மை நிகழ்ச்சிபோல முன் வைக்கப்பட்டது. எப்படியிருப்பினும் உயிர்த்தெழுதல் என்பது சாத்தியமற்றது என்று காட்டும்படிக்கு இந்தக் கதையை அவர்கள் புனைந்திருக்க வேண்டும். ஏழு புருஷர்கள் திருமணம் செய்திருந்தும் ஒரு குழந்தையை கூட அவள் பெறவில்லை என்பது வழக்கத்துக்கு மாறானது, ஒருவேளை அவள் பிள்ளை பெறக் கூடாதவளாயிருந்திருக்கலாம். ஒருவேளை சதுசேயர்கள் இந்தக் கதையை தள்ளுபடியாகமத்திலிருந்து கண்டுபிடித்து கூறியிருக்கலாம். தோபித்து எனும் புத்தகத்தில், சாராள் எனும் ஒரு பெண்மணி ஏழு புருஷர்களை விவாகம் பண்ணினாள் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆகிலும் அந்த ஏழுபேரும் சகோதரர்கள் என்பதாய்க் கூறப்படவில்லை. ஒவ்வொருவருடைய விஷயத்திலும், அவர்கள் திருமணத்தை நிறைவு செய்வதற்கு முன்பாகவே, பிசாசினால் புருஷன் கொல்லப்பட்டான்.¹⁴

வசனம் 28. சகோதரனின் விதவை மனைவியை மணமுடித்தல் பிரமாணத்தை சுட்டிக்காட்டி வழக்கத்துக்கு மாறான இந்த காட்சியை இயேசுவுக்கு முன்வைத்து சதுசேயர்கள், ஆகையால் உயிர்த்தெழுதலில் அவ்வேழுபேரில் எவனுக்கு அவள் மனைவியாயிருப்பாள்? என்று கேட்டார்கள். இதற்கு முந்தைய ஒரு நிகழ்வில் சதுசேயர்கள் பரிசேயரிடம் இந்தப் பிரச்சனையை எழுப்பி குழப்பத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தனர்.¹⁵ இந்த வித தர்க்க வாதம் பொருளற்ற முடிவில் சென்று அடையும் என்று காண்பித்து அது சரியானதல்ல என நிரூபிக்கப்பட்டிருந்தது. சதுசேயர்கள் தேவன் மதியீனமான ஒரு காரியத்தை செயல்படுத்தும்படி கொண்டு செல்லுகிற சூழ்நிலையை கட்டளையிட மாட்டார் என்று நம்பினார்கள்.¹⁶

பூமியில் இருப்பது போன்ற அமைப்பே உயிர்த்தெழுதலிலும் தொடரும் என்கிற தவறான கண்ணோட்டத்துடன் சதுசேயர்களின் கேள்வி அமைந்திருந்தது. அநேகம் பெண்களை திருமணம் செய்யும் மனிதன் அடுத்து வரும் வாழ்க்கையிலும் சாத்தியம் என்ற ரீதியில் யூதர்கள் கருத்துக் கொண்டிருந்தனர், ஏனெனில் பலதார மணம் என்பது அவர்களுக்குள் நன்கு அறியப்பட்டிருந்தது. பழைய ஏற்பாட்டில் இவ்வழக்கத்துக்கு உதாரணமாக பல சம்பவங்கள் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. ஆயினும் ஒரே வேளையில் ஒரு ஸ்திரீ ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட புருஷர்களை கொண்டிருப்பதை (பல கணவர்களுடன் வாழ்வது) அவர்களால் ஏற்றுக்கொள்ள இயலவில்லை. சதுசேயர்களின் அறியாமை குணம் ஒரு ஸ்திரீ ஒருவருக்குப் பின் ஒருவராக மணமுடிக்கிற ஏழு புருஷர்களின் காட்சி, மிக உயர்வான விஷயமாக மிகைப்படுத்தப்பட்டது.

வசனம் 29. அதற்கு பதிலளித்த இயேசு, இந்த தலைவர்களின் தவறான புரிந்து கொள்ளுதலை அல்லது “தவறில் இருப்பதை” குறிப்பிட்டார் (NIV). இங்கே பயன்படுத்தப் பட்டுள்ள கிரேக்க வினைச்சொல் *planaō* என்பது

“வழிதவறிப்போதல்” அல்லது “தவறாக வழிநடத்தப்படுதலை” பொருள்படுத்துகிறது. 18:12ல் இப்பதம் சிதறிப்போன ஆடுகள் பற்றி சொல்லப்படுகிறது. பிறகு கர்த்தர் இரண்டு குற்றச் சாட்டுக்களை அவர்களுக்கெதிராகக் குறிப்பிட்டார். முதலாவதாக, அவர்கள் வேதவாக்கியங்களை அறியவில்லை. இந்தக் கருத்து வசனங்கள் 31, 32ல் விளக்கமாக குறிப்பிடப்படுகிறது. பிறகு தேவனுடைய வல்லமையை அவர்கள் அறியவில்லை என்று சொன்னார். இந்தக் குற்றச் சாட்டுக்கு பதில் வசனம் 30ல் விவரிக்கப்படுகிறது.

வசனம் 30. ஜனங்களை மாற்றும் வல்லமை தேவனிடத்தில் மட்டுமே இருப்பதாக இயேசு விவரித்தார்: உயிர்த்தெழுதலில் கொள்வனையும் கொடுப்பனையும் இல்லை, அவர்கள் பரலோகத்தில் தேவதூதர்களைப் போல் இருப்பார்கள். விவாகம் என்பதன் இரு வித தோற்றம் விவரிக்கப்படுகிறது: “விவாகம்” செய்தல் என்பது அவன் சம்பந்தப்பட்டது, அவன் தனக்கென ஒரு மனைவியை அடைந்து கொள்வது, அதே வேளையில் “விவாகம் செய்து கொடுத்தல்” என்பது ஸ்திரீயை சம்பந்தப்படுத்துகிறது, அவள் தன் தகப்பனால் ஒருவனுக்கு தாரை வார்க்கப்படுதலைக் குறிக்கிறது. இயேசு இந்த பூமிக்குரிய சட்டங்களெல்லாம் உன்னதங்களில் பரலோக ரீதியான காரியங்களுக்குப் பொருந்தாது என்று காட்டினார். வருகின்ற உலகில், ஜனங்கள் தேவதூதர்களைப் போல் (angels) இருப்பார்கள் ஆனால் தேவதூதர்கள் ஆக மாட்டார்கள்.¹⁷ அவர்களின் ஆவிக்குரிய இயல்பினால், அவர்கள் விவாகம் பண்ணவோ பிள்ளைகளைப் பெறவோ செயல்படுவதில்லை.

ஒப்பான சிந்தனைகள் திருமறைக்குப் புறம்பே யூத இலக்கியங்களில் காணப்படுகிறது. உதாரணமாக, தால்முத்தில் சொல்லப்படுகிறதாவது,

[எதிர் வரும் உலகம் இந்த உலகத்தைப் போல் இராது.] எதிர் வரும் உலகில் புசித்தலோ குடித்தலோ இனப் பெருக்கமோ வியாபாரமோ, பொறாமையோ பகையோ போட்டியோ இராது, ஆனால் நீதிமாண்கள் தங்கள் தலைகளில் கிரீடம் அணிந்து தெய்வீகப் பிரசன்னத்தின் பிரகாசத்தில் பந்தியிருப்பார்கள்.¹⁸

புதிய ஏற்பாட்டில் பிற வசனப்பகுதிகள் உயிர்த்தெழுந்த சரீரமும் எதிர்கால நிலைமையும் இப்பொழுது இருப்பதிலிருந்து வித்தியாசப் பட்டிருக்கும் என்று உறுதி செய்கின்றன (1 கொரிந்தியர் 15:35-58; 1 யோவான் 3:2).

வசனங்கள் 31, 32. உயிர்த்தெழுதலில் ஜனங்களை மாற்ற தேவனுக்கு வல்லமையுண்டென்று சொல்லிய பின், சதுசேயர்களின் வேத வாக்கியங்களைக் குறித்த அறியாமையைக் குறிப்பிடத் திரும்புகிறார் (22:29). ரபீமார்களின் நடையிலேயே, பழைய ஏற்பாட்டிலிருந்து ஒரு மேற்கோளைக் காட்டி, நீங்கள் வாசிக்கவில்லையா ... ? என்று கேட்டார் (காண்க 12:3, 4ன் விளக்கவுரை). அதில் பேசப்பட்ட வசனத்தையும் சொல்லி ... தேவனால் உரைக்கப்பட்டது ... என்றார். இயேசு இந்த வசனங்கள் “மோசேயின் ஆகமத்தில்” சொல்லியிருப்பதாகவும் குறிப்பாக எரிகிற முட்செடியின் நடுவிலிருந்து பேசினவைகளைக் குறிப்பிடுகிறார் (மாற்கு 12:26).

சதுசேயர்களின் குறிக்கோள் உயிர்த்தெழுதல் இல்லை என்று நிரூபிப்பதுதான் என்பதை இயேசு அறிந்தபடியால், அவர்கள் கனம் பண்ணின முற்பிதாக்களின் பெயர்களையும் அவர்கள் மதித்த வசனங்களையும்

மேற்கோள் காட்டி இப்படி உயிர்த்தெழுதல் உண்டு என நிரூபித்தார். அவர் தெளிவாய்க்காண முடியாத சில வசனப்பகுதிகளைக் குறிப்பிடாமல், ஒவ்வொருவருக்கும் நன்கு பரிச்சயமான வசனப்பகுதிகளையே அவர் பயன்படுத்தினார், தேவனுடைய அடையாளத்தை அவர்தாமே குறிப்பிட்ட ரீதியில் யாத்திராகமம் 3:6 லிருந்து சுட்டிக்காட்டுகிறார்: நான் ஆபிரகாமின் தேவனும், ஈசாக்கின் தேவனும், யாக்கோபின் தேவனுமாயிருக்கிறேன். இயேசு ஆபிரகாம், ஈசாக்கு, யாக்கோபு ஆகியோர் இன்னமும் ஜீவிக்கிறனர் ஏனெனில் தேவன் அவர்கள் தேவனாகவே இருந்தார் என்று பேசினார் (காண்க 8:11; லூக்கா 13:28; 16:22-31; யோவான் 8:56). முடிக்கையில், அவர் மரித்தோருக்கு தேவனாயிராமல் ஜீவனுள்ளோருக்கு தேவனாயிருக்கிறார் என்றார்.

பழைய ஏற்பாட்டில் உயிர்த்தெழுதலைப் பற்றிய உபதேசம் பிரதானமாயிருக்கவில்லை என்றாலும் அநேகம் வசனப் பகுதிகள் போதிக்கிறது - அல்லது குறிப்பால் உணர்த்துகிறது - என்பதுதான் உண்மை.¹⁹ ஆகிலும், நியாயப்பிரமாணத்தில் அது விவரமாகப் போதிக்கப்படவில்லை. சதுசேயர்கள் பஞ்சாகமத்தை மட்டுமே அதிகாரம் பெற்றவையாக எண்ணிக் கொண்டிருக்கையில், இயேசு அந்தக் கருத்தை வலியுறுத்துகிற எல்லாரும் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடிய வசனத்தைப் பயன்படுத்தினார். பின்னதாக, தால்முத்தில், அதே அனுகு முறையில் “சமய பிரிவுணர்ச்சியாளர்கள்” என்று அழைக்கப்பட்டவர்களுக்கு, இதிலே சதுசேயர்களும் உயிர்த்தெழுதலை மறுதலிக்கிற பிறருக்கும் அதே பதில் அளிக்கப்படுகிறது. “உயிர்த்தெழுதல் எனும் கோட்பாடு பஞ்சாகமத்திலிருந்து எப்படி தோன்றியது?” என்று கேட்கப்படும் கேள்விக்கு, ரபீமார்கள் அநேக வசனப் பகுதிகளைப் பயன்படுத்திப் போதித்தனர் (யாத்திராகமம் 6:4; எண்ணாகமம் 18:28; உபாகமம் 4:4; 11:21; 31:16),²⁰ ஆகிலும் இயேசுவால் கோடிட்டுக் காட்டப்பட்ட வசனத்தைப் போல அவர்கள் குறிப்பிட்ட எதுவும் அவர்களை உணர்த்துவிக்கவில்லை.²¹

வசனம் 33. இயேசுவின் பதிலைக் கேட்ட கூட்டம், ... அவருடைய போதனையைக் குறித்து ஆச்சரியப்பட்டார்கள் (காண்க 22:22, 46). லூக்கா 20:39, 40ல், “வேதபாரகரில் சிலர் ‘போதகரே, நன்றாய்ச் சொன்னீர்’ என்றார்கள், ‘அதன் பின்பு அவர்கள் அவரிடத்தில் வேறொன்றுங் கேட்கத் துணியவில்லை.’ ”

பிரதான கற்பனையைக் குறித்த கேள்வி (22:34-40)

³⁴ அவர் சதுசேயரை வாயடைத்தார் என்று பரிசேயர் கேள்விப்பட்டு, அவரிடத்தில் கூடிவந்தார்கள்.

³⁵ அவர்களில் நியாயசாஸ்திரி ஒருவன் அவரை சோதிக்கும்படி,

³⁶ போதகரே, நியாயப்பிரமாணத்திலே எந்தக் கற்பனை பிரதானமானது? என்று கேட்டான். இயேசு அவனை நோக்கி:

³⁷ உன் தேவனாகிய கர்த்தரிடத்தில் உன் முழு இருதயத்தோடும் உன் முழு ஆத்துமாவோடும் உன் முழுமனத்தோடும் அன்புகூருவாயாக;

³⁸ இது முதலாம் பிரதான கற்பனை.

³⁹ இதற்கு ஒப்பாயிருக்கிற இரண்டாம் கற்பனை என்னவென்றால்,

உன்னிடத்தில் நீ அன்புகூருவது போலப் பிறனிடத்திலும் அன்புகூருவாயாக என்பதே.

⁴⁰இவ்விரண்டு கற்பனைகளிலும் நியாயப்பிரமாணம் முழுமையும் தீர்க்கதரிசனங்களும் அடங்கியிருக்கிறது என்றார்.

வசனம் 34. பரிசேயரின் சீஷர்களும் ஏரோதியரும், இயேசுவை பேச்சிலே அகப்படுத்தும்படி அனுப்பப்பட்டார்கள், ஆனால் அந்த மனிதர்கள் தோல்வியைக் கண்டார்கள் (22:15, 16, 22). சதுசேயர்களும் அவரை அவமானப்படுத்தும்படி தங்களுடைய இயன்ற அளவு பிரயாசத்தை எடுத்துக் கொண்டார்கள், ஆகிலும் அவர்களும் வெற்றிபெறவில்லை (22:23, 33). தமது ஞானமான மறுமொழியால், அவர்கள் வாயை அவர் அடைத்தார். “வாயை அடைத்தார்” எனும் வார்த்தை (*phimoō*), “பேசாமலிருக்கச் செய்தல்” என்று வசனம் 12ல் குறிப்பிடுவது போன்றது, நேரடிப்பொருளில் சொன்னால் “வாய்ப்பூட்டு போடுதல்.” பரிசேயர் இதைக் கேள்விப்பட்டபோது, இயேசுவுக்கு எதிராய் சதி ஆலோசனை பண்ணும்படி அவர்கள் கூடினார்கள்.

வசனம் 35. இயேசுவை பேச்சிலே அகப்படுத்தும்படி முயற்சித்த பரிசேயரும் தோல்வியடைந்தனர். அவர்களுடைய தோல்வி பகுதியானது மட்டுமே, ஏனெனில் அவர்கள் சார்பாக அந்த ஒரு மனுஷன் அனுப்பப்படுகிறான். கேட்கப்பட்ட அணைத்து கேள்விகளிலும், இவனுடைய கேள்வி மிகவும் நேர்மையானதாக இருந்தது. மத்தேயு அவனை நியாய சாஸ்திரிகளில் ஒருவன் (*nomikos*) என்று அடையாளப்படுத்துகிறார். இந்த பின்பகுதி (நியாயசாஸ்திரி) எனும்பதம் அநேக பதிவேடுகளில் விடப்பட்டுள்ளது. நகல் எடுத்தவர் லூக்கா 10:25 லிருந்து இதை எடுத்து எழுதியிருக்கலாம் என்று சிலரால் நம்பப்படுகிறது - இதில் இதே போன்ற, ஆனால் வித்தியாசமான கதை சொல்லப்படுகிறது.²² யூத வசனப் பகுதியில், “நியாய சாஸ்திரி” எனும் பதம் மோசேயின் பிரமாணத்தில் நன்கு கற்று தேர்ச்சி பெற்ற சிறப்பறிவு பெற்றவன், “தோரா பஞ்சாகம வல்லுனன்” (*grammateus*). என்று குறிப்பிடப்பட்டது. மாற்கு அவனை இன்னொரு பொருளில் “வேதபாரகன்” (வேத நூல்களிலுள்ள வாசகங்களை கணப்படுத்துபவன்) என குறிப்பிட்டு சுயமாய் அவன் அந்தக் கேள்வியைக் கேட்டதாகக் காட்டுகிறார் (மாற்கு 12:28). நியாயப்பிரமாணத்தை பெயர்த்தெழுதலும், வாய்மொழிப் பிரமாணத்துடன் அவைகளை ஒப்பிடுவதும் தான் வேதபாரகரின் பணியாக இருந்தது (2:4ன் விளக்கவுரையைக் காண்க).

வசனம் 36. இயேசுவை சோதிக்கும்படி, வேதபாரகன் கேட்ட கேள்வி, போதகரே, நியாயப்பிரமாணத்திலே எந்தக் கற்பனை பிரதானமானது? யூத மத வல்லுனர்களுக்குள் அடிக்கடி தர்க்கிக்கப்பட்ட கேள்வி இது. அவர்கள் நியாயப்பிரமாணத்தை ஒரு பொதுவான வாக்கியத்தாலோ அல்லது ஒரு கட்டளையாகவோ சுருக்கிப் பார்க்க விரும்பினர். தால்முத்தில், இதற்கு ஒப்பான ஒரு கேள்வி காணப்படுகிறது: “எந்த சுருக்கமான வசனப் பகுதியின் மேல் தோரா பஞ்சாகமம் முழுமையான கருத்துக்கள் சார்ந்திருக்கின்றன?”²³ அதற்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள பதில் நீதிமொழிகள் 3:6 லிருந்து கொடுக்கப்பட்டுள்ளது: “உன் வழிகளிலெல்லாம் அவரை நினைத்துக்கொள்; அப்பொழுது அவர் உன் பாதைகளைச் செவ்வைப்படுத்துவார்.” இந்தப் பதில் தோராவிலிருந்து (பஞ்சாகமத்திலிருந்து) வரவில்லை என்பது ஆர்வமளிக்கும்

ஒரு வார்த்தை, மாறாக நீதிமொழிகளிலிருந்து குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

ரபீ சிம்லாய் மோசே நியாயப்பிரமாணத்தில் 613 கட்டளைகளைப் பெற்றிருந்தார் என்று போதித்தார். ஆகிலும், தாவீது இதை பதினோரு கட்டளைகளாக சுருக்கினார் (சங்கீதம் 15), அதை ஏசாயா ஆறாகவும் (ஏசாயா 33:15), மீகா மூன்றாகவும் (மீகா 6:8), மீண்டும் ஏசாயா இரண்டாகவும் (ஏசாயா 56:1), ஆமோஸ் ஒன்றாகவும் (ஆமோஸ் 5:4), ஆபுகூக் ஒன்றாகவும் (ஆபுகூக் 2:4) இவைகள் சுருக்கப்பட்டன.²⁴

வசனங்கள் 37, 38. வேதபாரகருக்கு இயேசு பதிலளித்து, உன் தேவனாகிய கர்த்தரிடத்தில் உன் முழு இருதயத்தோடும் உன் ஆத்துமாவோடும் உன் முழுமனதோடும் அன்புகூருவாயாக; என்றார். இந்த மேற்கோள் வசனம் உபாகமம் 6:5 லிருந்து எடுக்கப்பட்டது. எபிரெய வசனப்பகுதியில் மூன்று வார்த்தைகளான “இருதயம்,” “ஆத்துமா,” மற்றும் “பலம்” உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளது. மத்தேயுவின் குறிப்பில் “மனது” சேர்க்கப்பட்டுள்ளது, ஆனால் “பலம்” விட்டுவிடப்பட்டிருக்கிறது. மாற்கு மற்றும் லூக்காவில் இவ்வசனங்கள் குறிப்பிடப்படும் போது, அவைகள் நான்கு காரியங்களைக் கொண்டுள்ளன. “இருதயம்,” “ஆத்துமா,” “மனம்,” மற்றும் “பெலம்” சேர்க்கப்பட்டுள்ளது (மாற்கு 12:30; லூக்கா 10:27). சவிசேஷ தொகுப்பில் (நான்கு சவிசேஷங்களில்) காணும் வித்தியாசம் செப்துவஜிந்த் எனும் எபிரெய மொழியிலிருந்து கிரேக்க மொழிக்கு மொழிபெயர்க்கப்பட்ட திருமறையைப்பயன்படுத்தியிருந்ததால் வந்திருக்கலாம். சில கிரேக்க மொழிபெயர்ப்புப் பிரதிகள் “இருதயம்” (*leb*) என்பதற்கு “மனம்” (*dianoia*) என்ற எபிரெய பதத்தைப் பயன்படுத்துகிறது.

இந்த பிரதானமானதும் பெரிதானதுமான கட்டளை ஷேமா எனும் பதத்தைத் தொடர்ந்து வருகிறது. ஷேமாவை குறிக்கும் சரியான வசனம் உபாகமம் 6:4, பிரதான கட்டளை உபாகமம் 6:5ல் காணப்படுகிறது. விரிவாக்கப்படி, மற்ற வசனங்கள் எண்ணாகமம் 15:37-41, ஷேமாவோடு இணைந்து பேசப்படுகிறது (மேலும் காண்க உபாகமம் 11:13-21). “ஷேமா” எனும் பெயர் ஜெபத்தின் துவக்கத்தில் சொல்லப்படும் வார்த்தையிலிருந்து வந்த சொல், *shama'* வின் பொருள் “கேளுங்கள்” (உபாகமம் 6:4). மாற்கு குறிப்பிடுகிறபடி, இயேசுவும் தமது மறுமொழியில்: “இஸ்ரவேலே கேள்! நம்முடைய தேவனாகிய கர்த்தர் ஒருவரே கர்த்தர்” (மாற்கு 12:29), என்றார்.

வசனம் 39. இயேசு, பிரதானக் கட்டளைக் குறித்த கேள்விக்குப் பதில் அளித்தபின் (22:36), தொடர்ந்து, “இதற்கு ஒப்பாயிருக்கிற இரண்டாம் கட்டளை என்னவென்றால், உன்னிடத்தில் அன்புகூருவதுபோல பிறனிடத்திலும் அன்புகூருவாயாக என்பதே²⁵ (காண்க 5:43; 19:19; ரோமர் 13:9, 10; கலாத்தியர் 5:14; யாக்கோபு 2:8; 1 யோவான் 4:21). இந்த வசனம் லேவியராகமம் 19:18ன் செப்துவஜிந்த்திலிருந்து மேற்கோளாகக் காட்டப்பட்டது. இயேசுவுக்கு முன்னும் பின்னும் இருந்த மற்ற யூதமத போதகர்கள் ஒருவருடைய அயலானை நடத்த வேண்டிய முறையான செயலை வலியுறுத்தினார்கள். ரபீ ஹில்லல் என்பவர் பொன்விதியை எதிர்மறையில் சுருக்கமான பிரமாணமாகச் சொன்னார்: “உங்களுக்கு வெறுக்கத்தக்கது எதுவோ, அதை உங்களுடைய அயலானுக்கு செய்யாதிருப்பீர்களாக.”²⁶ ரபீ அகிபா “உங்களைப் போல உங்கள் அயலார்களையும் சிநேகிப்பீர்களாக”

என்பதுதான் “தோராவின பிரதான உபதேசம்”²⁷ என்றார். இத்துடன் தொடர்புடையதாக லூக்கா கூறும் வசனப்பகுதியில், “பிறன்” (அயலான்) என்பதை இயேசு விளக்கமளிக்கையில் தேவையுடைய எந்த ஒருவரும் உதவிசெய்யும் திராணியுள்ளவருக்கு பிறன்தான் என்றார் (லூக்கா 10:29-37).

வசனம் 40. இயேசு முடிவுரையாக, இவ்விரண்டு கற்பனைகளிலும் நியாயப்பிரமாணம் முழுமையும் தீர்க்கதரிசனங்களும் அடங்கியிருக்கிறது என்றார். பத்து கட்டளைகளில் முதல் நான்கு கட்டளைகளை அன்பின் தேவன் நிறைவேற்றுகிறார். ஆனால் பிறரை ஒருவர் நேசிப்பது என்பது மீதமுள்ள ஆறுகட்டளையும் திருப்தி செய்கிறது என்று சொல்லப்படுகிறது (யாத்திராகமம் 20:1-17; உபாகமம் 5:6-21). இது உண்மையானதாகையால், இயேசு இன்னும் அதிகமாக சொன்னார். இதிலே “முழு நியாயப்பிரமாணமும் தீர்க்கதரிசனங்களும்” எபிரெய் திருமறைக்கு முழுமையாய் முன் நிற்கிறது. “அடங்கியிருக்கிறது” எனும் வார்த்தை (kremannumi) என்பது (சார்ந்திருத்தல்) “தொங்கிக் கொண்டிருந்தலையும்” பொருள்படுத்தக் கூடும் (KJV). “ஒரு கதவு அதன் நிலைக்காலின் கீல் ஆதாரத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருப்பது போல, [பழைய ஏற்பாடு] முழுவதும் இந்த இரண்டு கட்டளை[களில்] தொங்கிக் கொண்டுள்ளது.”²⁸

அந்த வேதபாரகன் முழு இருதயத்தோடும் இயேசுவின் பதிவை ஒப்புக் கொண்ட படியால், மிகப் பெரிய புரிந்து கொள்ளுதலை வெளிப்படுத்தினான் (மாற்கு 12:32, 33). அவனுடைய விஷயத்தில் இயேசு மிகவும் உள்ளத்தில் நெகிழ்ந்து, “நீ தேவனுடைய ராஜ்யத்துக்குத் தூரமானவனல்ல” என்றார் (மாற்கு 12:34).

மேசியாவைக் குறித்த கேள்வி (22:41-46)

⁴¹பரிசேயர் கூடியிருக்கையில், இயேசு அவர்களை நோக்கி;

⁴²கிறிஸ்துவைக் குறித்து நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள், அவர் யாருடைய குமாரன்? என்று கேட்டார். அவர் தாவீதின் குமாரன் என்றார்கள்.

⁴³அதற்கு அவர், அப்படியானால், தாவீது பரிசுத்த ஆவியினாலே அவரை ஆண்டவர், என்று சொல்லியிருக்கிறது எப்படி?

⁴⁴நான் உம்முடைய சத்துருக்களை உமக்குப் பாதபடியாக்கிப் போடும்வரைக்கும், நீர் என்னுடைய வலது பாரிசுத்தில் உட்காருமென்று கர்த்தர் என் ஆண்டவரோடே சொன்னார் என்று சொல்லியிருக்கிறானே.

⁴⁵தாவீது அவரை ஆண்டவர் என்று சொல்லியிருக்க, அவனுக்கு அவர் குமாரனாயிருப்பது எப்படி? என்றார்.

⁴⁶அதற்கு மாறுத்தரமாக ஒருவனும் அவருக்கு ஒரு வார்த்தையும் சொல்லக் கூடாதிருந்தது. அன்றுமுதல் ஒருவனும் அவரிடத்தில் கேள்வி கேட்க துணியவில்லை.

வசனம் 41. அன்று காலையில் நேரத்திலேயே இயேசு தமது போதனையைத் தொடங்கியிருந்தார் (21:23). அவருடைய பகைஞர்கள் நியாயப்பிரமாணத்தை அவர் மீறினதாகவோ அல்லது ரோம அரசின் சட்டங்களுக்கு முரணாக இருக்கிறார் என காட்டும்படியோ மூன்று கேள்விகளை ஒழுங்கு

செய்திருந்தனர் (22:15-40). மூன்று கேள்விகளையும் எவ்வித கண்டனமும் தெரிவிக்காமலேயே அவர் பதில் அளித்தார். அவர்களுடைய கேள்விகளுக்குப் பதிலளித்த ஆண்டவர், தாமே ஒரு கேள்வியைக் கேட்டார். அடுத்த நடவடிக்கையாக அவருக்கு எதிராக என்ன செய்யலாம் என்று சதி ஆலோசனை பண்ணின, தமக்கு அருகில் கூடிவந்திருந்த பரிசேயர்கள் பக்கமாய் தமது கேள்வியைத் திருப்பினார் (22:34). மாற்கு 12:35 என்படி இயேசு அந்த கேள்வியைக் கேட்டபோது அவர் இன்னமும் தேவாலயத்திலேயே இருந்தார் என்பதை உறுதிப்படுத்துகிறது.

வசனம் 42. “என்னை யாரென்று சொல்லுகிறீர்கள்?” என்று இயேசு கேட்கவில்லை. ஆரம்பத்தில், இந்தக் கேள்வி “கிறிஸ்து ஜீவனுள்ள தேவனுடைய குமாரன்” என்று பேதுருவை அறிக்கையிட வைத்தது (16:15, 16). மாறாக, தமது அடையாளத்தைக் குறித்து விவாதிக்க ஏதுவாக மறைமுக அணுகுமுறையை இயேசு பயன்படுத்தினார். அவர், கிறிஸ்துவைக் குறித்து நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள், அவர் யாருடைய குமாரன்? என்று கேட்டார், “நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டு பிற இடங்களிலே அவரைப்பின்பற்றியவர்களின் சிந்தனைகளைத் தூண்டினார் (17:25; 18:12; 21:28). இந்த நிகழ்ச்சியில், மேசியாவின் வம்சாவளியைக் குறித்து புதிர் எழுப்பி அவர்களைக் கேட்டார்.

இந்த மனுஷர்கள் சரியான பதிலை அவருக்குச் சொல்லி, தாவீதின் குமாரன் என்றனர். இயேசு வேண்டுமென்றே இந்தப் பதிலுக்கு அவர்களை இட்டுச் சென்றார். இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பாகத்தான், ஞாயிற்றுக்கிழமை, அவர் கமுதையின் மேல் ஏறி எருசலேமுக்குள் வெற்றிகரமாகப் பிரவேசித்தார். அந்த நேரத்தில், அவர் “தாவீதின் குமாரன்” என்று துதிக்கப்பட்டார் (21:9). திங்கட்கிழமை, பிரதான ஆசாரியர்களும் வேதபாரகரும் பிள்ளைகள் ஆர்ப்பரித்து இயேசுவைக் கணப்படுத்தி “தாவீதின் குமரானுக்கு ஓசன்னா” என்று சொன்னதால் எரிச்சலடைந்தார்கள் (21:15, 16). “தாவீதின் குமாரன்” என்பது பழைய ஏற்பாட்டின் வாக்குத்தத்தங்களின்படி மேசியாத்துவப்பட்டமாக அதன் நிறைவேறுதலை பிரதிபலித்தது (1:1; 9:27; 12:23 ஆகியவற்றின் விளக்கவுரையைக் காண்க).

வசனம் 43. இயேசு இரண்டாவதாக ஒரு கேள்வியை எழுப்பினார்: அப்படியானால், தாவீது பரிசுத்த ஆவியினாலே அவரை ஆண்டவர், என்று சொல்லியிருக்கிறது எப்படி? அவர்கள் அறிந்திருந்ததிலே (கிறிஸ்து தாவீதின் குமாரன் என்று துவங்கினார், அவர்கள் அறியாமல் இருப்பதாகிய கிறிஸ்து தாவீதின் ஆண்டவர்), என்பதிலே கேட்டு முடிக்கிறார், “முன்பு தம்மை தாவீதின் குமாரன் என்று போற்றினவர்களின் வாய்களை அடைக்கும்படி அழைக்கப்பட்டார், ஆனால்,” என்று குறிப்பிட்ட லூவீஸ், “அந்தப்பட்டம் இப்பொழுது மிகவும் அற்பமானது என்று தர்க்கிக்கிறார்” என்றார்.²⁹ அநேக சங்கீதங்களை எழுதின தாவீது, பரிசுத்த ஆவியினால் ஏவப்பட்டார், என்று இயேசு குறிப்பிட்டார் (காண்க 2 சாமுவேல் 23:2; நடபடிகள் 1:16; 2:30; 2 பேதுரு 1:21). 110ம் சங்கீதத்தின் மேல் துவக்கத்தில் மூலப் பிரதி எழுதப்பட்டு அநேக ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு அதன் வாசகம் “தாவீதின் சங்கீதம்” என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

வசனம் 44. மேற்கோள் காட்டப்பட்ட வசனம் சங்கீதம் 110:1ல்

சொல்லப்பட்டது, செப்துவஜிந்த் எனும் எபிரெயுவிலிருந்து கிரேக்க மொழிக்கு மொழிபெயர்க்கப்பட்ட பிரதிகளுக்கு அருகாமையில் உள்ளது, (LXX) அதன் வாசகம்:

கர்த்தர் என் ஆண்டவரை நோக்கி,
நான் உம்முடைய சத்துருக்களைப் பாதபடியாக்கிப்போடும் வரைக்கும்,
நீர் என்னுடைய வலது பாரிசத்தில் உட்காரும் என்றார்.

இந்த முக்கியத்துவம் வாய்ந்த வசனப்பகுதி புதிய ஏற்பாட்டில் அநேக நேரங்களில் மேற்கோளாக குறிப்பிடப்பட்டோ அல்லது மறைமுகமாக சுட்டிக் காட்டப்பட்டோ பேசப்பட்டுள்ளது.³⁰ எபிரெய மொழியில், முதலில் குறிப்பிடப்படும் “கர்த்தர்” என்பதற்கும் (YHWH, தேவனுடைய சரியான நாமம்) இண்டாவதாகக் குறிப்பிடப்படும் “ஆண்டவர்” (Adon). என்பதற்கும் இடையே வித்தியாசம் காட்டப்பட்டுள்ளது. இந்த வசனப்பகுதி இயேசு பிதாவின் வலது பாரிசத்தில் உட்கார்ந்திருக்கிற காட்சி முன்னுரைக்கப்பட்டது. ராஜாவின் சத்துருக்களை அவருடைய பாதப்படியாக்கிப் போடுவது, அவர்கள் அவருக்கு கீழ்ப்படிதலை அடையாளப்படுத்துகிறது.

எபிரெய வசனப்பகுதியில்: “footstool” - பாதம் வைக்கும் மனை என்பது வசனத்தின் கடைசியில் சொல்லப்படுகிறது: “உம்முடைய சத்துருக்களைப் பாதம் வைக்கும் மனையாக்கும் வரைக்கும்” என்று சொல்லப்படுகிறது (வலியுறுத்தல் சேர்க்கப்பட்டது). புதை பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் தங்கள் கண்டுபிடிப்புகளில் பழங்கால ராஜாக்களின் சிங்காசனத்தில் அவர்கள் பாதம் வைக்கும் இடங்களில் தங்களின் சத்துருக்களின் உருவங்களை (பெரும்பாலும் நெடுஞ்சான் கிடையாக பணிந்து கொள்ளும் வகையில்) செதுக்கப்பட்ட சிற்பங்களை பொறித்திருப்பதைக் கண்டெடுத்திருக்கிறார்கள்.³¹

வசனம் 45. இயேசு இன்னுமொரு கேள்வியோடு நிறைவு செய்கிறார்: தாவிது அவரை ஆண்டவரே, என்று சொல்லியிருக்க, அவனுக்கு அவர் குமாரனாயிருப்பது எப்படி? மேசியா தாவிதின் குமாரனாயிருந்தால், பிறகு தாவிது அவரை ஏன் ஏவப்பட்டு “ஆண்டவரே” என்று சொல்ல வேண்டும்? என்னே ஒரு சிக்கலான கேள்வி! ஒரு முற்பிதா, எப்பொழுதாகிலும், தன் பின் சந்ததியை “ஆண்டவன்” என்றழைப்பது அபூர்வமானது. மேசியா தாவிதின் வம்ஸா வழியில் (சந்ததியில்) பிறந்திருந்தும் தனக்கு மேலானவராக அவர் இருப்பது எப்படி? மேசியா “ஆண்டவராகவும்,” “தாவிதின் குமாரனுமாயிருப்பதற்கான” ஒரே வழி, அவர் மாம்சத்தில் பிறப்பதற்கு முன்பாகவே அவர் கொண்டிருந்த தெய்வீகத் தன்மைதான் (காண்க யோவான் 8:56-58). இயேசு இதற்கு முன்பு தாம் தேவாலயத்துக்கு மேலானவராக, யோனாவுக்கு மேலானவராக, சாலொமோனுக்கு மேலானவராகத் தம்மைக் குறிப்பிட்டார் (12:6, 41, 42). இங்கே அவர் மறைமுகமாக தம்மை தாவிதுக்கு மேலானவராகக் குறிப்பிடுகிறார்.

வசனம் 46. இயேசு அந்த நாளில் தம்மிடத்தில் குற்றம் காண முயன்றவர்களின் வாயை அடக்கினார். அந்த வாரம் முழுவதும் வேறு கேள்விகள் எதுவும் கேட்கக் கூடாத அளவுக்கு தோல்வியைக் கண்டனர் - அதாவது அவர் பரியாச சோதனைக்கு உட்படுத்தப்படும் வரைக்கும் அந்த வாரம் முழுவதும் கேள்வி கேட்கத் துணிய வில்லை.

அவர்கள் அமைதிப்படுத்தப்பட்டிருந்த வேளையில், அவர்கள் மனம் மாற்றப்பட்டிருக்கவில்லை. முன்பிருந்ததை விட இன்னும் அதிகமாக அவரை வெறுத்தார்கள், மற்றும் ஜனங்கள் எதிர்க்காத விதமாக எப்படி அவரை அகப்படுத்தலாம் என திட்டமிடுவதில் தங்கள் நேரத்தைச் செலவிட்டனர்.

◇◇◇◇◇ பாடங்கள் ◇◇◇◇◇

ஞானமற்ற இரண்டு கேள்விகளும் ஞானமான இரண்டு கேள்விகளும் (22:15-46)

நன்கறிந்த சத்துருக்கள் விசித்திரமான நேசக் கூட்டாளிகளை ஏற்படுத்திக் கொள்கிறார்கள், இயேசுவின் சத்துருக்கள் தந்திரமான கேள்விகளை கேட்க ஒன்று கூடினர். இராயனுக்கு வரி செலுத்துவது நியாயமோ, அல்லவோ என்று கேட்டனர் (22:15-22). இந்தக் கேள்வியினால் அவர் அகப்படவில்லை. மேலும் அவர்கள் ஒரு ஸ்திரீ பரலோகத்தில் எத்தனை புருஷர்களை கொண்டிருக்க முடியும் என்று கேட்டனர் (22:23-33), இயேசு அவர்களுக்குப் பதில் அளித்து, “உங்கள் வேதத்தை நீங்கள் அறியாமலிருப்பது வெட்கக் கேடானது!” என்று சொன்னார்.

22:34-46ல் எப்பொழுதும் கேட்டிராத இரண்டு பெரிய கேள்விகள் காணுகின்றன. எனவே இயேசு 22:37-40ல் இரண்டு மிகப்பெரிய பதில்களைக் கொடுக்கிறார். “கற்பனைகளில் பிரதான கற்பனை எது?” என்று கேட்ட நியாய சாஸ்திரிக்கு (22:36), இயேசு விளக்கமளித்து தேவன் நம்மிடத்தில் தெய்வீக அன்பையே *agape* எதிர்பார்க்கிறார் என்று சொன்னார். இரண்டாவது கேள்வி நம்மை நாமே கேட்க வேண்டிய கேள்வி - “கிறிஸ்துவைக் குறித்து என்ன நினைக்கிறீர்கள், அவர் யாருடைய குமாரன்?” (22:42) - அதற்குக் கொடுக்கப்பட்ட பதில் நித்தியத்திற்கு வழிநடத்துவது. இயேசு தேவனுடைய குமாரன், எனவே நாம் அவருக்குச் செவிகொடுத்து அவருடைய சத்தத்துக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும் (காண்க 17:5).

வரிசெலுத்துவது பற்றிய கேள்வி (22:15-22)

இயேசு வரி செலுத்துவதை ஒருபோதும் எதிர்க்கவில்லை. வரி வசூலித்துக் கொண்டிருந்த ஆயக்காரனாகிய மத்தேயுவை, தமது அப்போஸ்தலர்களில் ஒருவராகத் தெரிந்து கொண்டார் (9:9). அவர் ஆயக்காரர்களையும் (வரிவசூலிப்பவர்களையும்) பாவிசெலுத்தும் ஏற்றுக்கொண்டார் மற்றும் அவர் சகேயுவுக்கு இரக்கம் காட்டினார், அவன் எரிகோவில் ஆயக்காரர்களுக்குத் தலைவனாக இருந்தவன் (லூக்கா 19:1-10). பரிசேயர் ஆயக்காரருடைய உவமையில் ஆயக்காரன் நீதிமானாக்கப்படுவதையும் பரிசேயர் கண்டனம் பண்ணப்படுவதும் சித்தரிக்கப்படுகிறது (லூக்கா 18:9-14). கூடுதலாக, பரியாசமாய்க் கேட்கப்பட்ட வரியை இயேசு செலுத்தியதோ அது அந்த மாநிலத்துக்கு (ராயனுக்கு) பிரயோஜனமாக இருந்தது, அவர் தேவாலயத்து வரியையும் செலுத்தினார், அது ஊழல் மிகுந்த ஆசாரியத்துவத்துக்கு உதவியாயிருந்தது (17:24-27).

அதிகாரத்தில் இருக்கும் அரசுக்கு வரிசெலுத்துவது ஒவ்வொரு

கிறிஸ்தவனுக்கும் உரிய கடமை. “இராயனுடையதை இராயனுக்குச் செலுத்துங்கள்” என்று சொன்னதன் மூலம் சட்ட விதிவிலக்காக அவர் குறிப்பிடவில்லை, இவ்வளவுக்கும் தேவதூஷணமும் விக்கிரக ஆராதனையும் செய்த தலைவர்கள் அவர்கள். அஞ்ஞான ரோம அரசின் கீழ் வாழ்ந்திருந்தும் பவுல், ஆளுகிற அரசுக்கு உலகளாவிய அனைத்து கிறிஸ்தவர்களுக்கும் கட்டளையிட்டு, ஏற்படுத்தப்படுகிற மேலான அதிகாரமுள்ளவர்களுக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்றார் (ரோமர் 13:1), அந்த “அதிகாரங்கள் தேவனால் நியமிக்கப்பட்டவை.” இந்த அறிவுரையை பேதுருவும் ஒப்புக் கொள்கிறார் (1 பேதுரு 2:13-15). அதிகாரத்திற்கு எதிர்த்து நிற்பவன் தேவனுக்கு எதிர்த்து நிற்கிறான், வரி செலுத்த மறுப்பது தேவனுடைய கட்டளைக்குப் கீழ்ப்படியாமல் போவதாகும். அதிகாரிகள் வரியை நிர்ணயிக்கும் உரிமை பெற்றவர்களேயொழிய, மார்க்க விஷயங்களில் தலையிட அவர்களுக்கு உரிமையில்லை, அப்படி அவர்கள் செய்யும் போது, எல்லையை மீறுகிறார்கள் ஏனெனில் தேவன் அவர்களுக்கு கொடுத்த நியமம் அது. அப்படி அவர்கள் எல்லை மீறும் போது கிறிஸ்தவர்கள் எதிர்த்து நிற்க உரிமையும் பொறுப்பையும் பெற்றிருக்கிறார்கள்.

உயிர்த்தெழுதல் (22:23-33)

தேவனிடத்தில் விசுவாசிகளாயிருக்கிறவர்கள் உயிர்த்தெழுதலில் அல்லது இம்மைக்குப் பின்வரும் மறுமையை விசுவாசியாமலிருப்பது எப்படி? கொரிந்து பட்டணத்து சபையில் உயிர்த்தெழுதலை விசுவாசிக்காத சில கிறிஸ்தவர்களை பவுல் அடையாளம் கண்டார். அவர்கள் அநேகமாக மாமிசமானது பாவத்துக்குரியது என்றும் மரணத்தின்போது ஒரு வகையான வல்லமையாக ஆவி சரீரத்திலிருந்து பிரிந்து போகிறது என்றும் போதித்த கிரேக்க தத்துவத்தின் கண்ணோட்டத்தில் அவர்கள் ஈர்க்கப்பட்டிருக்கக் கூடும். இந்த சக்தி மறு உருபெற்று ஒரு இயற்கை சக்தியாக மாற்றம் பெறுகிறது அல்லது உலகத்தையும் அதில் உள்ள யாவற்றையும் உண்டாக்கின தேவனால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகிறது என்பது அவர்களின் கருத்து. பவுல் கொரிந்தியருக்குக் கொடுத்த இந்த உபதேசம் சதுசேயர்களின் சிந்தனைகளை வன்மையாகக் கண்டிப்பதோடு உயிர்த்தெழுதலை (விசுவாசிக்காத) சந்தேகப்படுபவர்களையும் எதிர்க்கிறது.

உயிர்த்தெழுதலை விசுவாசிக்காத கொரிந்தியர்கள் கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலை மறுத்ததாகத் தெரியவில்லை, ஆனால் தங்கள் சொந்த உயிர்த்தெழுதலை அவர்கள் விசுவாசிக்கவில்லை. கிறிஸ்து உயிர்த்தெழுந்திராதிருந்தால், பின்பு நாமும் நம்பிக்கையில்லாதிருந்திருப்போம்; ஆனால் அவர் உயிர்த்தெழுந்ததால், நாமும் உயிர்த்தெழுதலோம் (1 கொரிந்தியர் 15:12-19). உயிர்த்தெழுதலைக் குறித்து ஏழு முடிவுகளை பவுல் குறிப்பிட்டார்:

1. கிறிஸ்து உயிர்த்தெழுந்திருந்தால், கொரிந்துப் பட்டணத்து சகோதரர்கள் கிறிஸ்தவர்களான போது அதை ஏற்றுக் கொண்டிருந்தனர், எனவே அவர்கள் உயிர்த்தெழுதல் உண்டு என்பதை மறுக்க முடியவில்லை.

2. கிறிஸ்து மரித்தோரிலிருந்து எழுந்திருக்காவிட்டால், பிறகு வேறு எவரும் எழுந்திருக்க இயலாது. அடுத்து பவுல் அந்த முடிவெடுப்பதன் விளைவை ஏற்றுக் கொள்வதன் முடிவையும் குறிப்பிட்டார்.

3. கிறிஸ்து மரித்தோரிலிருந்து உயிர்த்தெழுந்திராவிட்டால், பிறகு சவிசேஷப் பிரசங்கம் அர்த்தமற்றதும், பிரயோஜனமற்ற பிரயாசமுமாகும்.

4. கிறிஸ்து உயிர்த்தெழுந்திராவிட்டால், பிறகு உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்துவை கண்ணாரக் கண்டதாகக் குறிப்பிட்ட பவுலும் ஏனைய சாட்சியங்களும் பொய்யராவார்கள்.

5. கிறிஸ்து உயிர்த்தெழுந்திராவிட்டால் பின்பு அவர்களுடைய விசுவாசம் விருதாவானதும் அர்த்தமற்றதாகவும் இருந்திருக்கும். மரித்து பிறகு உயிரோடில்லாத ஒருவரில் கொண்டுள்ள நம்பிக்கை என்ன நன்மையைக் கொடுக்கக் கூடும்? நம்மிலே எல்லாருமே மரிக்கிறோம். இயேசு மரித்தோரிலிருந்து எழுந்திருக்காவிட்டால், இரட்சகரெனப்பட்ட மற்ற எந்த மனுஷரிலும் அவர் விசேஷித்தவராயிருக்க முடியாது.

6. கிறிஸ்து உயிர்த்தெழுந்திராதிருந்தால், பிறகு நாம் இன்னமும் நம்முடைய பாவத்தில் இருந்திருப்போம், இரட்சிப்பின் நம்பிக்கை நமக்கு இருந்திராது, நமது பாவங்களைக் கழுவுகிற வல்லமை அவருடைய இரத்தத்திற்கு இருந்திராது.

7. மிகவும் இடறுதலைத் தரும் விளைவு, கிறிஸ்து உயிர்த்தெழுந்திராதிருந்தால், கர்த்தருக்குள் ஏற்கனவே மரித்தவர்கள் கெட்டுப் போயிருப்பார்கள் - ஏனெனில் கல்லறைக்கப்பால் நம்பிக்கையில்லாமல் போயிருக்கும்.

கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலினிமித்தம், பவுல் மேலும், இம்மைக்காக மாத்திரம் நாம் நம்பிக்கையுள்ளவர்களாயிருந்தால், “எல்லா மனுஷரைப் பார்க்கிலும் பரிதபிக்கப்பட்டத்தக்கவர்களாயிருப்போம்” என்ற முடிவை அறிவிக்கிறார் (1 கொரிந்தியர் 15:19). அவர் தொடர்ந்து “கிறிஸ்துவோ மரித்தோரிலிருந்தெழுந்து, நித்திரையடைந்தவர்களில் முதற்பலனானார்” என்று சொன்னார் (1 கொரிந்தியர் 15:20).

சகோதரனின் விதவை மனைவியை மறுமணம் செய்யும் பிரமாணம் (22:23-28)

யூதாவின் குமாரனாகிய ஓனானின் சம்பவத்தில் அவனுடைய சகோதரன் மரித்தபின் விதவையாக்கப்பட்ட அவனுடைய மனைவியை விவாகம் பண்ணும் சம்பவம், மோசேயின் பிரமாணத்தில் சேர்க்கப்படுவதற்குமுன்பே சகோதரனின் விதவையை மறுமணம் புரிதல் பழக்கத்தை தேவன் கனப்படுத்தியிருக்கிறார் என்பதை விளக்கப்படுத்துகிறது. ஓனான் “வித்தை தரையிலே விழவிட்டுக் கெடுத்தான்” எனும் செயல் தேவனின் பார்வைக்கு பொல்லாப்பாயிருந்தபடியால் அவனைக் கொன்று போட்டார் (ஆதியாகமம் 38:8-10).

இப்படியொரு சம்பவம் நடந்த மற்றொரு இடம் ரூத் புத்தகத்தில் காணப்படுகிறது. ரூத்தின் கணவன் மக்லோன், மரித்தான், அவருடைய மாமியார் நகோமி புலம்பி ரூத்தை மறுவிவாகம் செய்யத்தக்க வேறே குமாரன் ஒரு புருஷனின் சந்தானத்தைக் காப்பாற்ற வழியில்லையே என்று வருந்தினான் (ரூத் 1:11-13). முடிவில், போவாஸ், ரூத்தின் புருஷனுக்கு சுதந்தரவாளியான அவன் அவனை விவாகம் பண்ணிக் கொண்டான் (ரூத் 4:1-10). இப்படிச்

செய்ததின் மூலம் இந்த மோவாபிய ஸ்திரீ ராஜாவாகிய தாவீதின் வம்ஸா வழியில் இடம் பெறுகிறாள், கடைசியாக இயேசுகிறிஸ்துவின் முன்னோர் வழியிலும் இடம் பெற்றாள் (ரூத் 4:17, 22; மத்தேயு 1:5, 6, 16).

சகோதரனின் விதவை மனைவியை விவாகம் பண்ணுகிற பிரமாணம் கிறிஸ்துவின் நாட்களில் இருந்துள்ளதா என்று சிலர் கேட்கின்றனர். அப்படியில்லாதிருந்திருக்க காரணம் எதுவும் அமலில் இருக்கவில்லை, பஞ்சாகமத்தை சதுசேயர்கள் கைக் கொண்டதினிமித்தம் அதை அவர்கள் மதித்தபடியால், அந்த விவாகத்தைக் கணப்படுத்தினார்கள்.³²

அன்பு (22:34-40)

மத்தேயு 22:37-39ல் இயேசு இரண்டு பிரதானக் கட்டளைகளை அடையாளப்படுத்துகிறார். இந்த கட்டளைகளைக் குறித்து திருமறை மிக அதிகமாகப் பேசுகிறது (யோசுவா 22:5; சங்கீதம் 31:23; யோவான் 14:15, 21, 23; ரோமர் 8:28; யாக்கோபு 1:12; 2:5; 1 யோவான் 4:8, 19, 21). இரண்டிலும் அன்பு உட்படுத்தப்படுகிறது. அன்பின் மூன்று குணாதிசயங்களைக் காண்போமாக.

1. அன்பு என்பது ஏதோ நாம் கற்றுக் கொள்ளுகின்ற ஒன்று. நாம் அன்பு செலுத்துபவர்களாகப் பிறப்பது இல்லை. அன்புகூரும்படி கொடுக்கப்பட்ட கட்டளையில் பிறனிடத்தில் அன்பு கூருவது அன்று கிறிஸ்து போதித்த நேரடி ஜனங்களுக்கும் இன்று நமக்கும் பொருந்துபவை.

2. அன்பு என்பது ஏதோ நாம் செய்வது. அன்பு என்பது புறச் செயல்களில் காட்டப்படுவது. நமது செயல்பாடுகளெல்லாம் அன்புள்ளவைகளாயிராவிடில், பிறகு நாம் சொல்லுகிற எதுவும் அர்த்தமற்றது.

3. அன்புதான் உலகத்துக்கு இருக்கிற ஒரே நம்பிக்கை. நமது உலகம் அன்பை மறுகண்டு பிடிப்பில் காண வேண்டும், இயேசு கிறிஸ்து அன்பாகவே இருக்கிறார் என்பதை இந்த உலகம் அறிய வேண்டுமது மிக முக்கியமானது.

தாவீதின் குமாரன் (22:41-46)

இயேசுவின் காலத்தில் வாழ்ந்த சிலர் அவரை ஒரு ஏமாற்றுகிறவராக நினைத்தார்கள். மற்றவர்கள் அவரை ஒரு தீர்க்கதரிசியாக, யோவான் ஸ்நானனைப் பார்த்தது போலவே பார்த்தார்கள். அவருடைய அற்புதங்களைக் கண்ட அநேகர் அவர் தாவீதின் குமாரனாகிய கிறிஸ்து என்ற முடிவுக்கு வந்தார்கள், ஆயினும், உயிர்த்தெழுதலுக்கு முன் சிலர் அவரை தேவனுடைய தெய்வீகக் குமாரன் என்று புரிந்து கொண்டார்கள். அவர் தாவீதின் குமாரனாயிருந்தும், தாம் தாவீதைக் காட்டிலும் மிக அதிகமாக பெரியவர் என்பதை, இயேசு விளக்கப் பண்ணினார். அவர், தாவீதின் “ஆண்டவராக,” உண்மையில் இருந்தார்.

இன்று, ஜனங்கள் இயேசுவைக் குறித்து பல்வேறு கருத்துக்களைக் கொண்டிருக்கின்றனர். சிலர் அவரை பொய்யராக கண்ணுறுகின்றனர். மற்றவர்கள் அவர் ஒரு நல்ல போதகர் அல்லது தீர்க்கதரிசி என்று நினைக்கின்றனர். எப்படியிருப்பினும், நாம் அவரை கிறிஸ்துவாகிய ஆண்டவர் என்று ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் (நடபடிகள் 2:36). ஆதிகாலங்களிலிருந்தே அவர் தேவனோடு இருந்தார், அவரே தேவனாகவும் இருந்தார். சிருஷ்டிப்பில் அவர் மிகவும் செயல்பட்டார் (யோவான் 1:1-5). காலம் நிறைவேறினபோது

அவர் மனுஷ அவதாரமாகி நம்மை இரட்சித்தார் (யோவான் 1:14, 18; பிலிப்பியர் 2:6-11). அவர் “தேவன் நம்மோடிருக்கிற,” “இம்மானுவேல்” (1:23).
டேவிட் ஸ்டீவர்ட்

குறிப்புகள்

¹பரிசேயர்கள் தங்கள் நாட்டை ஆக்கிரமித்துக்கொண்டிருந்ததை, ஒரு தேவையான தீமையாக ஏற்றுக் கொண்டிருந்தனர், ஆகிலும் அவர்கள் ஏரோதுகளை ஆதரிக்கவில்லை. ²இயேசுவை எதிர்க்கிற விஷயத்தில் பரிசேயர்கள் சதுசேயர்களோடு சேர்ந்து கொண்டார்கள் (காண்க 16:1 ந்கான விளக்கவுரை). ³Craig S. Keener, *A Commentary on the Gospel of Matthew* (Grand Rapids, Mich.: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1999), 524, n. 200. Flattery is thoroughly discussed in Plutarch *Moralia* 48E–74E (*How to Tell a Flatterer from a Friend*). ⁴Jack P. Lewis, *The Gospel According to Matthew*, Part 2, *The Living Word Commentary* (Austin, Tex.: Sweet Publishing Co., 1976), 100. ⁵Josephus *Antiquities* 18.1.1; *Wars* 2.8.1. ⁶Everett Ferguson, *Backgrounds of Early Christianity*, 2d ed. (Grand Rapids, Mich.: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1993), 26. ⁷*Ibid.*, 86. ⁸அரசின் கொள்கை தேவனிடத்திலிருந்து வந்தவை (தானியேல் 2:21, 37, 38; ரோமர் 13:1-7, 1 பேதுரு 2:13-17) அரசாங்கம் பெரும்பாலும் பாதுகாப்புக்காக யுத்தவீரர்கள், காவலர் படை, நல்ல பாதைகள் மற்றும் நீதித்துறை அமைப்பு எல்லாவற்றையும் வழங்குகிறது. இந்த ஸ்தாபனங்களுக்கு ஜனங்களால் பொருள் உதவி வழங்கப்பட வேண்டும். ⁹Leon Morris, *The Gospel according to Matthew*, Pillar Commentary (Grand Rapids, Mich.: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1992), 557. ¹⁰Lewis, 101.

¹¹Josephus *Antiquities* 18.1.4. ¹²Josephus *Wars* 2.8.14. ¹³Mishnah *Sanhedrin* 10.1. ¹⁴Tobit 3:7–9. ¹⁵Lewis, 103. ¹⁶Robert H. Mounce, *Matthew*, New International Biblical Commentary (Peabody, Mass.: Hendrickson Publishers, 1991), 209. ¹⁷சதுசேயர்கள் தேவதூதர்களும் இருப்பதாக விசுவாசிக்கவில்லை (நடபடிகள் 23:8), பஞ்சாகமப் புத்தகத்தில் அடிக்கடி தேவதூதர்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றார்கள் (ஆதியாகமம் 16:7; 19:1; 21:17; 22:11; 24:7; 28:12; 31:11; 32:1; 48:16; யாத்திராகமம் 3:2; 14:19; 23:20; 32:34; 33:2; எண்ணாகமம் 20:16; 22:22). ¹⁸Talmud *Berakoth* 17a. ¹⁹யோபு 14:14; 19:25–27; சங்கீதம் 16:9–11; 17:15; 49:15; 73:24–26; ஏசாயா 25:8; 26:19; 53:10; எசேக்கியேல் 37:1–14; தானியேல் 12:1–3, 13; ஓசியா 6:2; 13:14. ²⁰Talmud *Sanhedrin* 90b.

²¹மற்றொரு ரபீமார்கள் குறித்த வசனப்பகுதி உபாகமத்திலிருந்து மேற்கோள் காட்டப்படுகிறது 32:39, இங்கே தேவன், சொன்னார், “நான் கொல்லுகிறேன், நான் உயிர்ப்பிக்கிறேன்; நான் காயப்படுத்துகிறேன், நான் சொஸ்தப்படுத்துகிறேன்;” (Talmud *Pesahim* 68a). ²²Bruce M. Metzger, *A Textual Commentary on the Greek New Testament*, 2d ed. (Stuttgart: German Bible Society, 1994), 48–49. ²³Talmud *Berakoth* 63a. ²⁴Talmud *Makkoth* 24a. ²⁵பழைய ஏற்பாட்டு ஆசிரியர்களால் எழுதப்பட்ட சுவடிகள் என்று கருதப்பட்ட புத்தகங்களின் சில வசனப்பகுதிகளும் கூட தேவனிடத்தில் அன்புகூருதல் மற்றும் ஒருவரிலொருவர் அன்புகூருதல் என்பதில் இணைந்து கொள்கிறது. (*Testament of Issachar* 5.2; 7.6; *Testament of Dan* 5.3.) ²⁶Talmud *Shabbath* 31a. ²⁷*Genesis Rabbah* 24.7. ²⁸Walter Bauer, *A Greek-English Lexicon of the New Testament and Other Early Christian Literature*, 3d ed., rev. and ed. Frederick W. Danker (Chicago: University of Chicago Press, 2000), 566. ²⁹Lewis, 107. ³⁰மத்தேயு 26:64; மாற்கு 12:36; 14:62; 16:19; லூக்கா 20:42, 43; 22:69; நடபடிகள் 2:34,

35; 1 கொரிந்தியர் 15:25; எபேசியர் 1:20, 22; கொலோசெயர் 3:1; எபிரெயர் 1:3, 13; 8:1; 10:12, 13; 12:2.

³¹ஒரு உதாரணத்துக்கு Alfred J. Hoerth, *Archaeology and the Old Testament* (Grand Rapids, Mich.: Baker Books, 1998), 213 காண்க. ³²Mishnah, ஒரு துண்டுப் பிரதி, *Yebamoth*, கணவரின் விதவை மனைவியை மறுமணம் செய்தலைக் குறித்த பாடம் ஒப்புக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.